

Arrest

**nr. 51 125 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DE COCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 november 2009 doet verzoekster een melding van haar aanwezigheid bij de gemeente Lokeren.

Op 1 februari 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 27 mei 2010.

Op 20 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 juli 2010. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 01.02.2010 door Z.M. (...) geboren te (...) van Tsjechische (Republiek) nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40 §4, 1° van 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag overeenkomstig art 50 §2, 1° (kb 08.10.1981) een aantal documenten voor nl. Bijlage 19bis, een arbeidsovereenkomst, loonfiche december 2009 - 2 dagen gewerkt, VDAB-inschrijving van 18.01.2010, bewijzen tewerkstelling in Tsjechië en de aanvraag (ACV) voor werkloosheidsuitkering. Uit deze documenten viel echter af te leiden dat betrokkene slechts 2 dagen tewerkgesteld was in december 2009 maar werkloos werd. Betrokkene had nochtans een arbeidscontract voor onbepaalde duur maar is er kennelijk niet in geslaagd deze tewerkstelling te behouden. Zij voldeed dus niet aan het statuut van werknemer en als werkzoekende kon zij de verklaring van inschrijving ook niet bekomen aangezien zij hiervoor niet de nodige bewijsstukken voorlegde. Er werd dan ook een bijlage 20 zonder bevel opgemaakt die op 27.05.2010 werd betekend aan betrokkene.

Nadien legt betrokkene bijkomende bewijsstukken voor nl. een attest van het ACV, de RVA en het OCMW. Wanneer we deze documenten bekijken dienen we vast te stellen dat betrokkene nog steeds werkloos is en werkloosheidsuitkering ontvangt sinds eind december 2009. Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Enkel wanneer betrokkene na het verkrijgen van de E-kaart obv art. 40 §4 (wet 15.12.1980) in de eerste 12 maanden onvrijwillig werkloos wordt en hij ingeschreven is bij de VDAB behoudt die persoon voor 6 maanden het verblijfsrecht. Dit is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene is werkzoekende en dient dan ook overeenkomstig art. 50 §2, 3° van het KB van 08.10.1981 de nodige bewijsstukken te leveren waaronder bewijs van reële kans op tewerkstelling. Betrokkene is sinds haar verblijf in België slechts 2 dagen tewerkgesteld geweest en heeft nadien volgens haar dossier niet meer de intentie gehad om werk te zoeken gezien zij geen enkele bewijs van sollicitatie, bewijs van haar inspanning om werk te zoeken of andere bewijzen van reële kans op tewerkstelling voorlegde.

Meer nog, volgens de documenten die zij voorlegt krijgt betrokkene niet alleen werkloosheidsuitkering maar daarbovenop ook nog OCMW-steun en dit sinds februari 2010.

Dit alles strekt dus tot weinig vertrouwen aangaande de reële kansen van betrokkene om tewerkgesteld te worden in de nabije toekomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en vormt daarenboven ook een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan bijgevolg dan ook niet toegestaan worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt haar het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te kennen en de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij

De Raad kan geen gerechtskosten opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand toekennen. Het verzoek wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de rechten van verdediging, van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM), van de nieuwe richtlijnen en instructies, onder andere van 19 juli 2009 en de eventuele aanpassingen in het kader van de humanitaire regularisatie.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing en zet haar middel verder als volgt uiteen:

“Verzoekster heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om haar zaak te verdedigen. De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoekster werden opgeworpen of konden opgeworpen worden indien zij daartoe de kans zou hebben gehad. De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van haar aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag. In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen. Verzoekster is in december 2009 naar België gekomen met de bedoeling om er te werken. Zij diende een aanvraag verklaring inschrijving in als werknemer / werkzoekende. Verzoekster heeft destijds in Tsjechië gedurende 20 jaar gewerkt en is zeer werkwilleg om ook in België te werken. Tot op heden is zij er in geslaagd om gedurende twee dagen werk aan te trekken, doch deze tewerkstelling werd om redenen buiten de wil van verzoekster om beëindigd. Volgens de werkgever vormde de gebrekkige kennis van het Nederlands door verzoekster een probleem om haar langer tewerk te stellen, Verzoekster heeft dan ook toegestemd met de doorverwijzing naar het huis van het Nederlands met de bedoeling om haar Nederlands te verbeteren en op die manier haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Verzoekster heeft zich ingeschreven bij de VDAB en ze blijft ondertussen volop verder solliciteren en is bereid om elke job te aanvaarden. Op 30.07.2010 werd verzoekster echter in kennis gesteld van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), zijnde huidige bestreden beslissing.

Uit de ‘motivering’ van de beslissing blijkt dat deze is genomen met miskennis van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 E.V.R.M., de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie. Men stelt dat betrokkene sinds haar verblijf in België slechts 2 dagen tewerkgesteld is geweest en zij nadien volgens haar dossier niet meer de intentie zou gehad hebben om werk te zoeken gezien zij geen enkel bewijs van sollicitatie, bewijs van haar inspanning om werk te zoeken of andere bewijzen van reële kansen op tewerkstelling voorlegde.

Zoals reeds gesteld was het ontslag van verzoekster na 2 dagen onvrijwillig, nl. de werkgever was van oordeel dat de gebrekkige kennis van het Nederlands door verzoekster een probleem vormde voor een verdere tewerkstelling. Verzoekster heeft aan de oorzaak van dit ontslag echter gewerkt. Verzoekster heeft immers toegestemd met de doorverwijzing naar het huis van het Nederlands met de bedoeling om haar Nederlands te verbeteren en op die manier haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Dit blijkt onmiskenbaar uit het stuk 2 van verzoekster. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing zonder nader onderzoek werd gesteld legt verzoekster dan ook wel degelijk een bewijs van een reële kans op tewerkstelling voor. Het bewijs dat zij thans aan haar kennis van het Nederlands werkt, hetgeen de oorzaak was van haar ontslag en het moeilijk vinden van werk, impliceert wel degelijk dat zij een bewijs voorlegt van een reële kans op tewerkstelling. Tevens heeft verzoekster zich ingeschreven bij de VDAB en blijft ze ondertussen volop verder solliciteren en is bereid om elke job te aanvaarden. Hierbij dient ook te worden verwezen naar de stukken 3 en 4 van verzoekster, nl. de concrete vacatures waarvoor verzoekster solliciteerde. Ook de eenvoudige stelling dat verzoekster geen enkel bewijs van sollicitatie of bewijs van haar inspanning om werk te zoeken zou voorleggen getuigt dan ook van onzorgvuldig bestuur. Verwerende partij beperkt zich tot een algemene motivering zonder een zorgvuldig nader onderzoek te voeren. Indien verwerende partij als een zorgvuldige overheid was tewerk gegaan, dan had zij deze gegevens heel eenvoudig kunnen nagaan. Minstens had zij aan verzoekster de kans dienen te bieden om deze gegevens voor te brengen. Thans is verwerende partij echter zonder meer overgegaan tot een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met uitwijzingsbevel zonder verzoekster de kans te geven zich te verdedigen. Het is duidelijk dat de overheid hier een fout, minstens een onzorgvuldigheid heeft begaan waarvan verzoekster en haar gezin niet het

slachtoffer kunnen worden. Indien verzoekster zou worden uitgewezen zouden de reeds gezette stappen tot tewerkstelling waaronder de doorverwijzing naar het huis van het Nederlands teniet worden gedaan en zou zij ongetwijfeld in haar thuisland, alwaar zij alles alsook haar woonst heeft achtergelaten, op straat en in de armoede belanden samen met haar kind die ook zijn schoolopleiding zou verliezen. In de bestreden beslissing is ook geen enkele rekening gehouden met bovenvermelde concrete omstandigheden van dit gezin. Verzoekster uitwijzen zou in strijd zijn met elke menselijke waardigheid, het E.V.R.M. en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie. Hiermee werd in de bestreden beslissing echter totaal geen enkele rekening gehouden. Deze concrete omstandigheden van dit gezin komt op geen enkele wijze tot uiting in de betreden beslissing. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing is genomen zonder grondig onderzoek.

De middelen zijn derhalve onder meer gebaseerd op de schending van de elementaire rechten van de Mens o.m. artikel 8 EVRM, de rechten van verdediging, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur, de Wet motivering van Bestuurshandelingen en op de nieuwe richtlijnen en instructies o.a. dd. 19.07.2009 (en eventuele aanpassingen) in het kader van de humanitaire regularisatie."

3.2. In haar repliekmemoirie verwijst verzoekster naar haar voorgaande procedurestukken en herneemt zij de inhoud ervan integraal. Zij benadrukt nog dat verweerder niet kan ontkennen dat ze bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de concrete feitelijke omstandigheden in hoofde van verzoekster. Zo werd geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster instemde met de doorverwijzing naar het "Huis van het Nederlands" om haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. De argumenten van verweerder dat de door verzoekster in huidige procedure voorgelegde stukken nog niet in haar bezit waren, kan niet volstaan om bovenvermelde inbreuken te weerleggen. Verweerder had als zorgvuldige overheid deze informatie gemakkelijk kunnen achterhalen. Bovendien wijst verzoekster er op dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat er een schoolgaand kind is in het gezin dat in het midden van het schooljaar zou worden uitgewezen, wat in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Het hoeft weinig uitleg of bewijs om aan te tonen dat het wel degelijk zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in een land van herkomst, waar verzoekster alles heeft achtergelaten, waar zij geen werk of woonplaats meer heeft en dus op straat en in armoede zal belanden met haar kind dat ook zijn schoolopleiding zou verliezen. De inbreuk op artikel 8 van het EVRM kan dan ook bezwaarlijk worden betwist.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de unie, daar zij onvoldoende heeft aangetoond werkende of werkzoekende te zijn. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster betoogt dat de motieven onredelijk en onzorgvuldig zijn, waarmee zij aangeeft de motieven te kennen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekster diende als burger van de Unie een aanvraag in op grond van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit), dat uitvoering geeft aan bovenstaande artikel luidt als volgt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken :

1° werknemer : een verklaring van indienstneming of tewerkstelling overeenkomstig het model van bijlage 19bis;

2° zelfstandige : een inschrijving in de Kruispuntbank voor ondernemingen met ondernemingsnummer;

3° werkzoekende :

a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”

Verzoekster diende aldus aan te tonen dat zij ofwel tewerkgesteld is als werknemer ofwel werkt als zelfstandige ofwel dat zij werk zoekt, waarbij zij tevens moet aantonen dat zij een reële kans maakt om te worden aangesteld. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zowel een onderzoek heeft gedaan naar de hoedanigheid van werknemer als werkzoekende.

Verzoekster legt op 1 februari 2010 bij haar verklaring van inschrijving als werkzoekende een reeks bewijzen neer. Het betreft een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een loonbrief voor twee gewerkte dagen en twee betaalde feestdagen, een werkgeversattest in de vorm van een bijlage 19bis, waaruit blijkt dat verzoekster op 22 december 2009 in dienst zou treden, voor 12u per week, voor onbepaalde duur, een arbeidsovereenkomst, een bewijs van tewerkstelling in Tsjechië en een uitkeringsaanvraag als volledig werkloze vanaf 30 december 2009.

Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing werd expliciet vermeld dat verzoekster slechts bewijzen bijbrengt van 2 dagen tewerkstelling in de maand december 2009 en dus niet voldoet aan het statuut van werknemer. Verweerder motiveerde verder dat verzoekster als werkzoekende moet worden beschouwd nu zij sinds januari 2010 is ingeschreven bij de VDAB en een aanvraag deed voor een werkloosheidsuitkering. Er wordt eveneens op gewezen dat verzoekster geen bewijs heeft geleverd dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling en zelfs geen bewijzen bijbrengt dat zij nog actief op zoek is naar tewerkstelling. Aan verzoekster wordt een maand de tijd gegeven om bijkomende documenten bij te brengen. De beslissing geeft hierbij expliciet het volgende aan:

“Uitzonderlijk wordt aan betrokkene een bijkomende maand de tijd gegeven nl. tot 27/06/2010 (datum kennisgeving + 1 maand) om alsnog de vereiste documenten voor te leggen zijnde (afhankelijk van de situatie van betrokkene):

- *als werknemer:*
 - o *arbeidscontract of werkgeversattest. Indien interimtewerkstelling dienen de loonfiches voorgelegd te worden.*
- *als werkzoekende*
 - o *bewijs van reële tewerkstelling*
- *als werkzoekende met werkloosheidsuitkering:*
 - o *bewijs RVA welk bedrag betrokkene ontvangt als werkloosheidsvergoeding, periodiciteit en op welke basis deze uitkering toegekend werd (hoe lang tewerkstelling in België)”*

Verzoekster maakte hiervan gebruik en legt ten laatste op 23 juni 2010, attesten neer dat zij een werkloosheidsvergoeding ontvangt sinds 30 december 2009 en een attest van het OCMW van Lokeren, waaruit blijkt dat zij voor de maanden februari tot mei een leefloon ontving.

De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande het volgende:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende (art. 40 §4, 1° van 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag overeenkomstig art 50 §2, 1° (kb 08.10.1981) een aantal documenten voor nl. Bijlage 19bis, een arbeidsovereenkomst, loonfiche december 2009 - 2 dagen gewerkt, VDAB-inschrijving van 18.01.2010, bewijzen tewerkstelling in Tsjechië en de aanvraag (ACV) voor werkloosheidsuitkering. Uit deze documenten viel echter af te leiden dat betrokkene slechts 2 dagen tewerkgesteld was in december 2009 maar werkloos werd. Betrokkene had nochtans een arbeidscontract voor onbepaalde duur maar is er kennelijk niet in geslaagd deze tewerkstelling te behouden. Zij voldeed dus niet aan het statuut van werknemer en als werkzoekende kon zij de verklaring van inschrijving ook niet bekomen aangezien zij hiervoor niet de nodige bewijsstukken voorlegde. Er werd dan ook een bijlage 20 zonder bevel opgemaakt die op 27.05.2010 werd betekend aan betrokkene.

Nadien legt betrokkene bijkomende bewijsstukken voor nl. een attest van het ACV, de RVA en het OCMW. Wanneer we deze documenten bekijken dienen we vast te stellen dat betrokkene nog steeds werkloos is en werkloosheidsuitkering ontvangt sinds eind december 2009. Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Enkel wanneer betrokkene na het verkrijgen van de E-kaart obv art. 40 §4 (wet 15.12.1980) in de eerste 12 maanden onvrijwillig werkloos wordt en hij ingeschreven is bij de VDAB behoudt die persoon voor 6 maanden het verblijfsrecht. Dit is dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Betrokkene is werkzoekende en dient dan ook overeenkomstig art. 50 §2, 3° van het KB van 08.10.1981 de nodige bewijsstukken te leveren waaronder bewijs van reële kans op tewerkstelling. Betrokkene is sinds haar verblijf in België slechts 2 dagen tewerkgesteld geweest en heeft nadien volgens haar dossier niet meer de intentie gehad om werk te zoeken gezien zij geen enkele bewijs van sollicitatie, bewijs van haar inspanning om werk te zoeken of andere bewijzen van reële kans op tewerkstelling voorlegde.

Meer nog, volgens de documenten die zij voorlegt krijgt betrokkene niet alleen werkloosheidsuitkering maar daarbovenop ook nog OCMW-steun en dit sinds februari 2010.

Dit alles strekt dus tot weinig vertrouwen aangaande de reële kansen van betrokkene om tewerkgesteld te worden in de nabije toekomst.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en vormt daarenboven ook een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het verblijfsrecht kan bijgevolg dan ook niet toegestaan worden"

Verzoekster betwist niet dat zij in december 2009 slechts 2 dagen werkte waarna zij werkloos werd. Verzoekster betwist ook niet dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog steeds werkloos was en sinds 30 december 2009 werkloosheidssteun ontvangt. Zij betwist aldus niet dat zij niet voldoet aan het statuut van werknemer. Uit haar betoog blijkt dat zij evenwel meent als werkzoekende te kunnen worden beschouwd. Zo betoogt zij dat ze onvrijwillig werkloos werd en dat ze het niet eens is met de motieven dat zij niet meer de intentie zou hebben gehad om werk te zoeken, gezien zij geen enkel bewijs van sollicitatie, bewijs van haar inspanning om werk te zoeken of andere bewijzen van reële kansen voorlegde. Ze wijst erop dat ze naar aanleiding van haar ontslag Nederlandse lessen volgt, wat wel degelijk een bewijs van een reële kans op tewerkstelling vormt. Zij wijst erop dat ze is ingeschreven bij de VDAB en ondertussen volop solliciteert, waarvan zij de bewijzen naar voor brengt. Verzoekster meent dat verweerder dit zorgvuldig had moeten onderzoeken en haar de kans diende te geven deze documenten voor te leggen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

De Raad stelt vast dat verzoekster bij beslissing van 17 mei 2010, zoals uit bovenstaande blijkt, uitgebreid werd gewezen op het feit dat de door haar neergelegde stukken niet voldoen om als werkende te worden beschouwd en dat zij evenmin aantoonde werkzoekende te zijn nu zij geen bewijs heeft geleverd dat zij een reële kans maakt op een tewerkstelling en zelfs geen bewijzen bijbrengt dat zij

nog actief op zoek is naar tewerkstelling. Tevens werd aan verzoekster een maand de tijd gegeven om de nodige documenten bij te brengen. Verzoekster kan dan ook geenszins worden gevolgd waar zij de mening is toegedaan dat verweerder onzorgvuldig tewerk is gegaan en haar situatie onvoldoende zou hebben onderzocht. Verzoekster maakte overigens gebruik van de kans die haar werd geboden om bijkomende documenten neer te leggen. Verzoekster bracht namelijk een bewijs bij dat zij een werkloosheidsvergoeding ontvangt sinds 30 december 2009 en een attest van het OCMW van Lokeren, waaruit blijkt dat zij voor de maanden februari tot mei een leefloon ontving. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van de eerder neergelegde documenten en deze bijkomende stukken te oordelen dat verzoekster geen bewijzen bijbrengt dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling en bewijst dat zij actief op zoek is naar tewerkstelling. Verzoekster wijst op de lessen Nederlands die zij volgde en op verschillende sollicitaties, doch de Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster deze documenten niet heeft overgemaakt aan de verwerende partij hoewel dit haar expliciet werd gevraagd en zij hiervoor een maand de tijd gekregen heeft. Verzoekster was reeds op de hoogte van het feit dat een loutere inschrijving bij de VDAB onvoldoende is als bewijs dat zij nog een reële kans maakt op tewerkstelling en van de geleverde inspanning. Verzoekster heeft de kans gekregen haar zaak te verdedigen, maar is hierbij zelf onzorgvuldig geweest door niet alle gevraagde en in haar bezit zijnde documenten over te maken aan verweerder. Het kan verweerder dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met deze documenten.

Verzoekster weerlegt de motieven waarom zij niet kan worden beschouwd als werkzoekende niet. Zij weerlegt evenmin de motieven waarom het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering op zich geen recht geeft op het verkrijgen van de verklaring van inschrijving. Verzoekster toont evenmin aan dat zij wel degelijk de nodige bewijzen van een reële kans op tewerkstelling naar voor heeft gebracht. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om op grond van de door verzoekster bijgebrachte documenten te concluderen dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing rekening moet houden met de gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster toont niet aan met welke door haar bijgebrachte documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst erop dat het verzoekster is die een aanvraag indient, en aldus de nodige bewijzen dient bij te brengen. In de beslissing van 17 mei 2010 werd verzoekster er reeds op gewezen dat de aangetoonde tewerkstelling en inspanningen onvoldoende waren. Verzoekster was aldus op de hoogte dat zij bijkomende documenten diende bij te brengen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505).

Een schending van de motiveringsplicht, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster nog een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en de laatste nieuwe richtlijnen in het kader van de humanitaire regularisatie, daar er geen rekening werd gehouden met verzoeksters gezin, met name de schoolopleiding van haar kind en het feit dat zij bij een uitwijzing in haar thuisland, alwaar zij alles (inclusief haar woning) heeft achtergelaten, op straat en in armoede zal belanden, wijst de Raad erop dat verzoekster een aanvraag indiende van een verklaring van inschrijving als werkzoekende EU-onderdaan en dat de bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu wordt vastgesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden zoals geformuleerd in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het betreft dus geenszins een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of een regularisatieaanvraag, zodat verzoekster zich dan ook niet dienstig kan beroepen op de instructies in het kader van een humanitaire regularisatie.

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekster verweerder hiervan niet op de hoogte heeft gebracht, zodat het verweerder niet kan worden verweten hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

In casu werd een aanvraag van een inschrijving als werkzoekende ingediend op grond van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Zoals uit bovenstaande bespreking is gebleken, motiveert de bestreden beslissing geheel terecht dat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40 van de Vreemdelingenwet en diende aldus te bewijzen dat zij werkende of nog werkzoekende is en een reële kans op tewerkstelling maakt, wat zij naliet te doen. Artikel 40 van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg, maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen, noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoonde dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Verzoekster toont niet aan dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. De bestreden beslissing betreft zowel verzoekster als haar minderjarig kind waarover zij het ouderlijk gezag uitoefent. Verzoekster wijst erop dat haar kind hier school loopt, doch zij toont niet aan dat een scholing in Tsjechië onmogelijk is voor haar kind. Verzoekster beperkt zich verder tot een blote bewering waar zij meent dat zij in Tsjechië op straat en in armoede zal belanden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bewijzen bijbracht dat zij reeds 20 jaar gewerkt heeft in Tsjechië. Verzoekster toont niet aan dat zij niet opnieuw zou kunnen werken in Tsjechië, en haar kind zijn schoolopleiding daar niet zou kunnen afmaken. Daarenboven belet de beslissing verzoekster niet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst, teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving, kan gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, *in casu* niet als onrechtmatig worden beschouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN